

Gevoegde zaken C-128/10 en C-129/10

Naftiliaki Etaireia Thasou en Amaltheia I Naftiki Etaireia tegen

Ypourgos Emporikis Naftilías

(verzoeken van het Symvoulío tis
Epikrateias om een prejudiciële beslissing)

„Prejudiciële verwijzing — Vrij verrichten van diensten — Cabotage in zeevervoer —
Verordening (EEG) nr. 3577/92 — Artikelen 1 en 4 — Voorafgaande administratieve
vergunning voor cabotagediensten — Controle van veiligheid van schepen —
Handhaving van openbare orde in havens — Openbaredienstverplichtingen —
Ontbreken van nauwkeurige en vooraf bekende criteria”

Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 17 maart 2011 I - 1887

Samenvatting van het arrest

*Vervoer — Zeevervoer — Vrij verrichten van diensten — Cabotage in zeevervoer — Nationale
regeling die verrichten van cabotagediensten in zeevervoer onderwerpt aan stelsel van vooraf-
gaande vergunningen*

(Verordening nr. 3577/92 van de Raad, art. 1 en 4)

Artikel 1 juncto artikel 4 van verordening nr. 3577/92 houdende toepassing van het beginsel van het vrij verrichten van diensten op het zeevervoer binnen de lidstaten (cabotage in het zeevervoer) moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling waarbij een stelsel van voorafgaande vergunningen voor cabotagediensten in het zeevervoer wordt ingevoerd dat voorziet in de vaststelling van administratieve besluiten die verplichten tot de inachtneming van bepaalde „slots” om redenen die verband houden met, enerzijds, de veiligheid van de schepen en de orde in de havens en, anderzijds, openbare dienstverplichtingen, op voorwaarde dat dit stelsel is gebaseerd op objectieve, niet-discriminerende criteria die vooraf bekend zijn, met name in het geval dat

meerdere reders op hetzelfde tijdstip dezelfde haven wensen aan te doen. Wat administratieve besluiten betreft waarbij openbare dienstverplichtingen worden opgelegd, moet bovendien kunnen worden aangetoond dat er een reële behoefte aan openbare diensten bestaat wegens de ontoereikendheid van de geregelde vervoerdiensten in een situatie van vrije mededinging. Het staat aan de nationale rechter om te beoordelen of aan deze voorwaarden is voldaan.

(cf. punt 63 en dictum)